

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 23 stycznia 2018 r. w całości

Na wniosek skazanego A. G. (1) złożony 16 września 2016 r., w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach wszczęte zostało postępowanie o wydanie wyroku łącznego. Pismem z dnia 18 października 2016 r. skazany oczekiwał, że postępowaniem objęte zostaną wyroki Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach ze spraw II K 695/10, VI K 453/13, VI K 977/12 i VI K 855/12 oraz wyrok Sądu Rejonowego w Chorzowie ze sprawy VII K 31/13.

Ostatecznie Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach przyjmując, że A. G. (1) był skazany prawomocnie wyrokami Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach w sprawach VI K 977/12, VI K 453/13 i VI K 135/17 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Chorzowie w sprawie VII K 31/13, wyrokiem łącznym z dnia 19 października 2017 r. sygn. akt VI K 699/16 orzekł następująco:

- w pkt 1 na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach VI K 977/12, VI K 453/13 oraz VII K 31/13 i wymierzył skazanemu karę łączną 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt 2 ustalił, że w zakresie objętym wyrokiem łącznym poszczególne połączone wyroki nie podlegają odrębnemu wykonaniu;
- w pkt 3 na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej w pkt 1 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: od dnia 22 lipca 2012 r. do dnia 8 października 2014 r. w sprawie VI K 977/12 i w dniach od 27 lutego 2010 r. do 28 lutego 2010 r. w sprawie VII K 31/13, a także okresy kar dotychczas odbytych w sprawach podlegających łączeniu;
- w pkt 4 na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w pozostałym zakresie odnoszącym się do skazania w sprawie VI K 135/17;
- w pkt 5 przyznał adw. A. B. nieopłacone koszty obrony z urzędu skazanego;
- w pkt 6 zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

Osobistą apelację od tego wyroku złożył skazany. Zaskarżył orzeczenie w części co do wymiaru orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i oczekiwał jej złagodzenia, choć nie do poziomu najwyższej z łączonych kar. Uważa, że został zbyt surowo potraktowany. Odwołał się przy tym do swego zachowania i postawy w okresie odbywania kary w zakładzie karnym, jak też wyraził przypuszczenie, iż po odzyskaniu wolności nie popadnie więcej w konflikt z prawem. Stwierdził także, iż błędnie został mu zaliczony na poczet kary łącznej okres od 22 lipca 2012 r. do 8 października 2014 r. ze sprawy VI K 977/12, kiedy prawidłowo zaliczeniu powinien podlegać jedynie okres 76 dni, albowiem przez taki tylko czas był we wskazanej sprawie izolowany jako tymczasowo aresztowany.

Wspomnieć trzeba, iż Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach postanowieniem z dnia 16 listopada 2017 r. wydanym w trybie art. 420 § 1 i 2 kpk zmienił zawarte w wyroku łącznym rozstrzygnięcie o zaliczeniu z pkt 3 w ten sposób, że w miejsce wskazanego w nim nieprawidłowo okresu rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie VI K 977/12 od dnia 22 lipca 2012 r. do dnia 8 października 2014 r. zaliczył okresy od dnia 22 lipca 2012 r. do dnia 18 września 2012 r. oraz od 22 września 2012 r. do dnia 8 października 2012 r..

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Apelacja skazanego okazała się skuteczną o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia oraz stwierdzenia z urzędu, poza granicami zaskarżenia i podniesionego w istocie zarzutu rażącej niewspółmierności kary, innego rodzaju uchybień skutkujących rażąco niesprawiedliwością orzeczenia, a to błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mającego wpływ na jego treść, nadto obraży prawa materialnego, nie pozostało Sądowi odwoławczemu nic innego,

jak tylko orzekając z zastosowaniem art. 440 kpk uchylić zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach.

Po pierwsze, w istocie z obrazą art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396; dalej: ustawa nowelizująca) Sąd Rejonowy orzekł w niniejszej sprawie z zastosowaniem przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. z uwzględnieniem zmian dokonanych ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 437 z późn. zm.). Przywołany przepis pozwalał na takie postąpienie jedynie w sytuacji, gdy zachodziłaby potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 1 lipca 2015 r.. Wówczas jest to zasadą, również w odniesieniu do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia jej w życie. Takiej potrzeby Sąd Rejonowy jednak nie stwierdził, skoro na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego z braku do tego warunków w odniesieniu do skazania w sprawie VI K 135/17, w której to zapadł wyrok dnia 7 kwietnia 2017 r., prawomocny od dnia 17 maja 2017 r.. Jednocześnie ustalił, iż było to jedyne skazanie A. G. (1) po dniu 1 lipca 2015 r..

Poza tym dla takiej konfiguracji skazań, jak przyjął to Sąd Rejonowy, mogłyby mieć również zastosowanie przepisy o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r.. Przepis art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej jako *lex specialis* wyłączał zastosowanie art. 4 § 1 kk i wynikającej z niego zasady intertemporalnej jedynie w przypadku, gdy potrzeba orzeczenia kary łącznej po dniu 1 lipca 2015 r. nie wiązała się z prawomocnym skazaniem po tej dacie. Oczywiście zagadnienie intertemporalne nie powstanie również, gdy wszystkie przestępstwa, za które wymierzone kary miałyby podlegać łączeniu, popełnione zostały po 1 lipca 2015 r.. W innych sytuacjach orzekania kary łącznej po 1 lipca 2015 r., art. 4 § 1 kk będzie musiał mieć natomiast zastosowanie, skoro kara łączna jest instytucją prawa karnego materialnego. Zatem orzekanie takiej kary, także w wyroku łącznym, powinno następować z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 § 1 kk (zob. wyrok SN z 17 stycznia 2013 r., II KK 84/12, OSNKW 2013/5/43). Tak więc, choć zasadą jest stosowanie wówczas przepisów nowych, poprzednio obowiązujące będą miały jednak zastosowanie, kiedy okazać by się miało, że będą względniejsze dla skazanego, a więc prowadzić będą do korzystniejszego ukształtowania rozstrzygnięcia w przedmiocie kary łącznej (zob. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2017 r., II KK 347/16, OSNKW 2017/8/42 oraz W. Wróbel [w:] Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz, Kraków 2015, s. 911-917). W związku z tym w przypadku orzekania o karze łącznej po 1 lipca 2015 r. w odniesieniu do prawomocnych skazań zaistniałych tak przed, jak i po tej dacie, koniecznym jest każdorazowe dokonanie swoistego testu względności poprzedniego stanu prawnego. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie pozostawia natomiast wątpliwości, iż Sąd Rejonowy tego zaniechał.

Po wtóre, nie sposób zaaprobować ustalenia, że w sprawie VI K 135/17 A. G. (1) został skazany za popełnienie w dniu 16 czerwca 2012 r. przestępstwa z art. 288 § 1 kk na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 letni okres próby. Już tylko z treści wyroku zapadłego w tej sprawie wynika, że orzeczeniem tym jedynie wymierzona została A. G. (1) jako skazanemu w sprawie II K 855/12 za przestępstwo opisane w pkt II aktu oskarżenia kara 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 letni okres próby. Akta tejże sprawy jednostkowej nie pozostawiają natomiast wątpliwości, iż wskazane orzeczenie wydane zostało w związku z tym, że Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach prawomocnym postanowieniem z dnia 5 stycznia 2017 r. sygn. akt VI Ko 195/16 na mocy art. 2a § 1 kw uznał, iż czyny z art. 288 § 1 kk opisane w punktach I i III części wstępnej wyroku tego sądu z dnia 26 września 2012 r. sygn. akt VI K 855/12 stanowią wykroczenia z art. 124 § 1 kw, a na mocy art. 15 § 1 kkw w zw. z art. 45 § 3 kw umorzył postępowanie wykonawcze w tym zakresie. Dodać trzeba, iż prawomocnym wyrokiem w sprawie VI K 855/12 A. G. (1) został skazany za trzy przestępstwa z art. 288 § 1 kk popełnione 16 czerwca 2012 r., którymi wyrządzone zostały szkody w wysokościach kolejno 400 złotych K. B., 591 złotych K. B. i 448,83 złotych J. W.. Przy przyjęciu, że stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk wymierzona została za to skazanemu jedna kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 letni okres próby, w czasie którego oddany został on pod dozór kuratora. Ponadto na mocy art. 46 § 1 kk orzeczony został wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 991 złotych na rzecz K. B. oraz kwoty 448,83 złote na rzecz J. W.. Z kolei prawomocnym postanowieniem z dnia 15 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Chorzowie na mocy art. 75 § 1 kk zarządził skazanemu wykonanie wspomnianej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 63 §

1 kk na jej poczet zaliczył okres zatrzymania skazanego w dniach 16 i 17 czerwca 2012 r.. Już tylko więc przedstawione okoliczności zdają się naprowadzać na to, iż za przestępstwo z art. 288 § 1 kk popełnione 16 czerwca 2012 r., którym wyrządzona została szkoda K. B. w wysokości 591 złotych, A. G. (1) został jednak skazany przed 1 lipca 2015 r., co z przyczyn wyżej wskazanych w ogóle wykluczałoby możliwość stosowania w niniejszej sprawie przepisów o karze łącznej w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą z ewentualnym uwzględnieniem ich dalszej modyfikacji.

Ponadto w dalszym ciągu w mocy pozostaje skazanie A. G. (1) za ciąg przestępstw z art. 288 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, która aktualnie jedynie na skutek zarządzenia jej wykonania ma charakter bezwzględny. Zauważenia wymaga, iż owo skazanie wciąż figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego (k. 115), natomiast postanowienie z dnia 5 stycznia 2017 r. wydane na mocy art. 2a § 1 kw ze względu na jego treść nie może uchodzić za wywołujące skutki przewidziane tym przepisem. Wedle tegoż, jeżeli według nowej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie, orzeczona kara podlegająca wykonaniu ulega zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za taki czyn, a jeżeli ustawa nie przewiduje za ten czyn kary aresztu, na karę ograniczenia wolności, a jeżeli ustawa nie przewiduje za ten czyn kary ograniczenia wolności - na karę grzywny, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny grzywnie w kwocie od 10 do 250 złotych i nie przekraczając górnej granicy tego rodzaju kary przewidzianej za ten czyn. Tymczasem wspomnianym postanowieniem stwierdzono (uznano), że jedynie dwa z trzech przestępstw przypisanych uprzednio A. G. (2) prawomocnym wyrokiem skazującym jako ciąg przestępstw, za który wymierzono jedną karę pozbawienia wolności podlegającą wykonaniu, stanowiło na tamten czas tylko wykroczenia z art. 124 § 1 kw ze względu na wysokość wyrządzonej nimi szkody, nieprzekraczającej już wówczas $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia wynoszącego od 1 stycznia 2017 r. 2.000 złotych (por. § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. - Dz.U. z 2016 r. poz. 1456). Jednocześnie nie orzeczono o zamianie kary pozbawienia wolności na karę grzywny, z którym to rozstrzygnięciem dopiero można byłoby wiązać skutek w postaci utraty mocy kary pierwotnie orzeczonej (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 czerwca 2016 r., III KK 66/16, LEX nr 2062797). Niczego w tym zakresie nie mogło zmienić następcze umorzenie postępowania wykonawczego z powołaniem się na przedawnienie wykonania kary aresztu, kiedy uprzednio o karze tej nie orzeczono. Akurat nie mogło to dziwić, bowiem dla przypadku kary orzeczonej za ciąg przestępstw, z których tylko niektóre z tych przestępstw na skutek zmiany stanu prawnego stały się wykroczeniami, przewidziana art. 2a § 1 kw kontrwencjonalizacja nie jest w ogóle dopuszczalna. Nie zachodzi bowiem przewidziana w art. 2a § 1 kw przesłanka w postaci kary za przestępstwo, które według nowej ustawy stanowi wykroczenie. Jedna kara została przecież wymierzona za kilka przestępstw, z których tylko część stała się z czasem wykroczeniami. W dalszym ciągu mamy więc doczynienia z karą za przestępstwo, które nie przekształciło na skutek zmiany stanu prawnego w wykroczenie (tak W. Wróbel (red.), Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz, t. 19.76, el/LEX). Pamiętać natomiast należy, że zamiana kar w oparciu o cyt. wyżej regulację stanowi jednak orzekanie w sprawie o przestępstwo. W wyniku kontrwencjonalizacji nie dochodzi bowiem do wzruszenia prawomocnego wyroku skazującego co do samego faktu popełnienia przestępstwa, słowem, nie implikuje ona „przekształcenia” prawomocnie osądzonego czynu z przestępstwa w wykroczenie (por. uchwały SN: z dnia 30 kwietnia 2014 r., I KZP 4/14, OSNKW 2014, z. 6, poz. 45 i z dnia 27 września 1985 r., VI KZP 25/85, OSNKW 1986, z. 3 - 4, poz. 19; postanowienie SN z dnia 30 stycznia 2015 r., III KK 422/14, LEX nr 1645248). Ponadto trzeba mieć na względzie przepis art. 2a § 4 kw, który *expressis verbis* stanowi przecież, że jeżeli według nowej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym na karę pozbawienia wolności za przestępstwo stanowi wykroczenie i kara ta była podstawą orzeczenia kary łącznej, kara łączna traci moc, a w razie potrzeby sąd wydaje wyrok łączny. Dotyczy zatem wyłącznie tych przypadków realnego zbiegu przestępstw, kiedy orzekaną jest z połączenia kar wymierzonych za zbiegające się czyny kara łączna, nie zaś szczególnej sytuacji takowego zbiegu, jaką jest ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk, konsekwencją przyjęcia którego jest wymierzenie za zbiegające się czyny od razu jednej kary. Poza tym przepisów związanych z kontrwencjonalizacją nie stosuje się, jeżeli ich zastosowanie powodowałoby skutki prawne mniej korzystne dla sprawcy, niż stosowanie ustawy obowiązującej poprzednio (arg. ex § 5 art. 2a kw). Postanowieniem wydanym na podstawie art. 2a § 1 kw nie można natomiast unicestwić prawomocnie wymierzonej kary za przestępstwo, które nie uległo przekształceniu w wykroczenie na skutek zmiany ustawy. Taką zaś karą jest również jedna kara wymierzona za ciąg przestępstw. Skutkiem np. uznania za wykroczenia z art. 124 § 1 kw dwóch z trzech przestępstw z art. 288 § 1 kk stanowiących ciąg przestępstw

byłaby zatem konieczność nie tyle dokonania zamiany kary, co orzeczenia kary 30 dni aresztu obok już wymierzonej kary pozbawienia wolności. Na to przepis art. 2a § 1 kw nie pozwala. Powodowałoby to też skutki prawne mniej korzystne dla sprawcy, gdyż wydłużałoby okres jego izolacji o 30 dni. Cytowany przepis miałby zastosowanie jedynie wówczas, gdyby wszystkie czyny wchodzące w skład ciągu przestępstw stały się wedle nowej ustawy wykroczeniami (zob. postanowienie SN z dnia 4 marca 2015 r., III KK 362/14, OSNKW 2015/6/54 wydane na gruncie art. 50 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2013 r. poz. 1247).

Tym samym można się pokusić o stwierdzenie, iż wyrok w sprawie VI K 135/17 zapadł w warunkach, gdy co do tego samego czynu tej samej osoby prawomocnie wcześniej orzeczono w postępowaniu karnym.

Przepisy obowiązujące do 30 czerwca 2015 r. pozwalały z kolei orzec karę łączną także w wyroku łącznym wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny za którekolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu (art. 85 kk), przy czym fakt wykonania kar za zbiegające się przestępstwa nie stał wówczas na przeszkodzie wydania wyroku łącznego, o ile nie doszło do zatarcia skazania (art. 92 kk). W konsekwencji kary odbyte w wyrokach jednostkowych podlegały zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej w wyroku łącznym. Nadto w wyroku łącznym można było łączyć tylko kary jednostkowe wymierzone za poszczególne czyny, ponieważ kary łączne ulegały rozwiązaniu z mocy samego prawa.

Bacząc na to co wynika z art. 85 kk w jego poprzednim brzmieniu, a także dostrzegając, że A. G. (1) został również skazany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Chorzowie w sprawach II K 143/10 i II K 695/10 na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, które następnie zostały zarządzone do wykonania i zostały już w całości wykonane, stwierdzić należało, że związany z tym tzw. układ temporalny poszczególnych czynów i wyroków jednostkowych pozwalałby na wymierzenie skazanemu dwóch kar łącznych pozbawienia wolności. Pierwsza ukształtowana byłaby z połączenia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku wydanego 29 kwietnia 2010 r. w sprawie II K 143/10 za przestępstwo z art. 278 § 1 kk popełnione 7 stycznia 2010 r., kary 2 lat pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 695/10 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione 20 grudnia 2009 r. i kary 1 roku pozbawienia wolności z wyroku w sprawie VII K 31/13 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione 25 lutego 2010 r.. Mogłaby więc zostać wymierzona w rozmiarze od 2 lat pozbawienia wolności do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym należy uwzględnić, że na skutek zaliczeń byłaby już wykonaną w rozmiarze 2 lat i 6 miesięcy oraz dwóch dni, albowiem kary ze spraw II K 143/10 i II K 695/10 skazany zdołał już w całości odbyć, z kolei w sprawie VII K 31/13 zaliczony mu został okres zatrzymania w dniach 27 i 28 lutego 2010 r.. Drugą karą łączną natomiast połączone zostałyby kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku w sprawie VI K 977/12 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk popełnione z 21 na 22 lipca 2012 r. oraz kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z wydanego w dniu 26 września 2012 r. wyroku w sprawie VI K 855/12. Co do kary 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania należy wyrazić bowiem przypuszczenie iż wyrok, którym została skazanemu wymierzona, zostanie uchylony w trybie jednego z nadzwyczajnych środków zaskarżenia jako dotknięty uchybieniem z art. 439 § 1 pkt 8 kpk. Zatem druga z kar łącznych orzeczona byłaby w wysokości od 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a na jej poczet zaliczeniu podlegałby okres tymczasowego aresztowania skazanego w sprawie VI K 977/12 od 22 lipca 2012 r. do 18 września 2012 r. i od dnia 22 września 2012 r. do dnia 8 października 2012 r., ponadto okres zatrzymania skazanego w sprawie II K 855/12 w dniach 16 i 17 czerwca 2012 r. Oprócz tych kar łącznych skazany miałby do wykonania jeszcze karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem w sprawie VI K 453/13, którą odbywa od 7 listopada 2015 r. Perspektywa izolacji, jaka rysowałaby się wobec skazanego z uwzględnieniem okresów zaliczonych, istotna niewątpliwie ze względu na kierunek zaskarżenia na korzyść, nie pozwalający tak w postępowaniu odwoławczym, jak i w ewentualnym dalszym postępowaniu, wydać orzeczenia surowszego (art. 434 § 1 kpk, art. 443 kpk), nie musiałyby zaś wcale przedstawiać się mniej korzystnie od tej wynikającej z treści zaskarżonego wyroku, a więc przypadać na czas dłuższy niż 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności liczony od 7 listopada 2015 r. i skrócony o okresy zaliczone ze spraw VI K 977/12 oraz VII K 31/13 i to nawet

wówczas, gdy węzłem kary łącznej objęta zostałaby kara 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona w sprawie II K 855/12, co do której, przy prawidłowo poczynionych ustaleniach faktycznych dotyczących skazania A. G. (1) za przestępstwo z art. 288 § 1 kk popełnione 16 czerwca 2012 r. opisane w pkt II aktu oskarżenia, w istocie należało przyjąć, że postępowanie zostało umorzone z braku warunków do wydania wyroku łącznego. To z kolei nie pozwalało na jakiegokolwiek reformatoryjne orzekanie w instancji odwoławczej. Prowadziłoby bowiem do naruszenia reguły ne peius z art. 454 § 1 kpk, która w sprawach o wydanie wyroku łącznego nie pozwala w instancji II orzec kary łącznej, gdy uprzednio postępowanie w zakresie choćby jednej z łączonych kar umorzono (zob. wyrok SA w Katowicach z 4 kwietnia 2013 r., II AKa 53/13, LEX nr 1311956).

Z tych względów, nie przełamując w żadnym razie kierunku zaskarżenia na korzyść skazanego, zaskarżony wyrok należało uchylić w całości i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Rejonowy w dalszym postępowaniu będzie obowiązany uwzględnić powyższe uwagi i wskazania Sądu odwoławczego, co oznaczać powinno objęcie z urzędu jego zakresem przedmiotowym również skazania w sprawie II K 143/10, a także wskazanego przez wnioskującego o wszczęcie postępowania o wydanie wyroku łącznego skazania w sprawie II K 695/10. Treść art. 570 kpk, który stanowi, że wyrok łączny wydaje się z urzędu lub na wniosek skazanego albo prokuratora, wskazuje jednoznacznie, że w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego nie obowiązuje zasada skargowości. Wszak o ile w ogóle zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, to sąd jest obowiązany taki wyrok wydać. Tym samym przedmiotowy zakres tego postępowania nie jest reglamentowany żądaniem strony (por. postanowienie SN z dnia 10 czerwca 2009 r., II KK 15/09, LEX nr 519675). Trzeba jednak dodać, że musi go odzwierciedlać część wstępna wyroku łącznego, w której winny być wymienione wszystkie te skazania, które choćby z urzędu stanowiły przedmiot rozważań sądu merytorycznego. Natomiast w części dyspozytywnej wyroku łącznego sąd winien rozstrzygnąć w rozumieniu art. 413 § 1 pkt 5 kpk w takim zakresie, jaki określa jego część wstępna. Oznacza to, że sąd ten może i powinien - jeżeli zachodzi taka konieczność - poszerzyć zakres rozpoznania wniosku. Sąd nie znajdując podstaw do połączenia konkretnego skazania wymienionego w części wstępnej wyroku, w szczególności takiego, o połączenie którego wnioskowała strona inicjująca postępowanie, musi to wyrazić wprost w jego części dyspozytywnej. Rozwiązaniu tego rodzaju sytuacji służy zaś przewidziany przez ustawodawcę instrument prawny, a mianowicie umorzenie postępowania (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 7 października 2010 r., II AKa 263/10, LEX nr 686861). Oczywiście będzie również respektować Sąd Rejonowy wynikający z art. 443 kpk zakaz reformationis in peius czyniący niedopuszczalnym pogorszenie sytuacji skazanego względem tej, jaka wynikała z uchylonego orzeczenia. Będzie w końcu pamiętał, że zamieszczenie w wyroku łącznym wskazania, w jakim zakresie wyroki podlegające połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu, jest zbędne ze względu na zawarte w art. 576 § 1 kk wyjaśnienie, że z chwilą uprawomocnienia się wyroku łącznego wyroki podlegające połączeniu nie ulegają wykonaniu tylko w zakresie objętym wyrokiem łącznym (por. wyrok SN z 4 stycznia 1977 r., VI KRN 440/76, LEX nr 21730). Oczywiście uwzględni też, że podstawą wymiaru kary łącznej orzekanej za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa i ciąg przestępstw winien być jedynie art. 91 § 2 kk (por. wyrok SA w Lublinie z 30 maja 2006 r., II AKa 126/06, Prok. i Pr. - wkł. 2007/2/14; wyrok SA w Katowicach z 18 lipca 2002 r., II AKa 249/02, Prok. i Pr.-wkł. 2003/5/18; wyrok SN z 16 września 2003 r., WA 40/03, OSNKW 2003/11-12/100).

Kierując się powyższym Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.